

u tot die eenzamen keert, zult gij u niet meer zoo alleen en eenzaam voelen. Misschien zal, zoo langzamerhand, zoo'n eenzame een vriendin worden. En dan hebt ge geen advertentie noodig. Neen, met zoo'n advertentie zou ik nog maar eens wachten.
K.

SCHOONHEID

Mijn kind, 't waar niet goed, zoo je ging
Door 't leven, als bloeiden de bloemekes niet,
Als zong er geen vogel zijn tierelend lied,
Waar donker en doodsch ieder ding.

Mijn kind, 't waar niet goed, zoo je deed
Als was er dit leven de moeite niet waard,
En nauwlijks te tellen, waar je immers deez' aard
Vol stralende heerlijkheid weet.

Want God heeft Zijn schepping gekroond
Met schoonheid, en heilig als Hij is niet één.
Geen ding is te nietig, geen ding is te klein
Zoo 't beeld van Zijn Wezen vertoont.

Maar kind, wil de dingen, die zijn
Niet schouwen als eenige bronwel van vreugd;
Voor tijd'lijk niet inwiss'len eeuwig geneugt,
Niet 't Wezen verruilen voor schijn.

Want, kind, als in uitersten nood
De ziel, voor haar eigen verwording beducht,
Tot God vliedt — of hijgend naar 't einde verzucht,
Wijl 't leed en de pijn zijn zóó groot,

Dan baat haar geen hemel, wiens schoon
Niet méér is dan spieg'ling van eigen begeert,
En weent ze, als lijdensbrand laaiend verteert
Wat eertijds heur heul heeft geböon.

Mijn kind, wie in schoonheidlands pracht
Ziet weerglans van eeuwigheids heerlijker schoon,
Als God heeft temidden van menschen Zijn woon,
Diens ziel moet wel zingen, vroom-zacht.

J. M. W.—W.

Dichter, steeds dichter werd de schemer; pakte zich saâm in de hoeken van het kleine kamertje.

Even nog weifelde de nacht; smolt inéén met den triestigen Octoberdag, dàn had de dag afgedaan en het schemergrijs wisselde met het diepe zwart van den avond.

Maar wie lette er op?

Kon het doode kindje er op letten, dat daar lag in het zwarte kistje?

Kon die vrouw er op letten, die er naast zat, wezenloos, gebogen in stomme smart? Ze had den dood wel zien aankomen, en éérst had ze geschreid, in niet *willen*, niet *kunnen* afstaan van haar kindje, haar éénigste.

Maar wat hielp het?

Langzaam was hij weggekwiind en machteloos had ze er bijgestaan, wou zoo graag, maar kon niet helpen. Lang had ze zich goedgehouden, wilde niet schreien, om haar kindje niet bedroefd te maken.

Tòch. ééns was het haar tè machtig geworden; 't was toen hij had gevraagd: „Moeke, blijft Jaapje nog lang ziek? Wordt Jaapje weer beter?”

Toèn had ze 't uitgesnikt en met z'n blauwe kinderoogen had hij haar begripend aangezien.

Zachtjes had ie met z'n wasbleeke handjes over haar gezicht gestreken en troostend-rustig gezegd: „Niet huilen, Moeke! Als Jaapje niet beter wordt, gaat hij toch naar Paatje, naar den hemel!”

Eventjes had ze hem aangekeken en haast afgunstig gevraagd: „En Moeke dan?”

Hulpeloos had hij rond zich gezien; een schaduw van angst in z'n oogen.

Wat had ze gedaan?

Waarom had ze haar kindje niet gelaten in z'n rustig-blijze zekerheid?

Haar hoofd op z'n kussen had ze 't uitgesnikt, wilde niet meer kijken.

Maar plots had ze z'n armpjes om d'r heen gevoeld en zoo in-blij had hij gezegd: „Moeke, als ik dan in den hemel ben ga ik gauw Paatje zoeken en dan zullen Paatje en ik samen aan den Heere vragen of Moeke ook gauw bij ons mag komen.”

Toen was ze wat rustiger geworden.

Iederen dag werd-ie bleeker, werden z'n handjes teerder en doorzichtiger, tòch. . . . tòch had ze moeten werken, hem alleen moeten laten overdag.